

Ročník: 99 | číslo: 3 | 20. ledna 2019 | Cena: 10 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Dobrovolníci
a dobrovolnictví

EDITORIAL

ABY NEPLATILO „NEMÁM ČLOVĚKA...“

Text o uzdravení nemocného u rybníka v Jeruzalémě patří mezi známé novozákonní příběhy. Evangelista Jan v 5. kapitole vypráví o „nemocných, slepých, chromých a ochrnutých“. Ti chtějí vstoupit do vody, která má léčivé vlastnosti, a čekají nejspíš na chvíli, kdy začne vyřázet spodní pramen. A najednou v tom příběhu „sledujeme detailní záběr“ na jednoho konkrétního člověka. Byl nemocný už třicet osm let a právě teď k němu přichází Někdo, o kom tady všichni mluví. „Když Ježíš spatřil, jak tam leží, a poznal, že je už dlouho nemocen, řekl mu: „Chceš být zdrav?“ Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě donesl do rybníka, jakmile se voda rozvíří. Než se tam sám dostanu, jiný mne předejde.“ (J 5,5-7) V překladu Bible kralické nemocný říká: „Pane, nemám člověka...“ Vysvětluje, proč se ve správnou chvíli nemůže dostat do zázračného rybníka.

I dnes si můžeme všimnout těch, kteří jsou sami nebo se cítí osamocení, a přitom mají okolo sebe spoustu lidí. Nikdo se u nich nezastaví, nevěnuje jim čas. A někdy se zdá, jakoby náš svět a šťastný život v něm patřil jen akčním, průbojným, prostě schopným jedincům a nebo lidem, co se umí obklopit těmi správnými kamarády.

Muž, který ztratil téměř všechnu naději, je nakonec u rybníka Bethesda uzdraven. Jaký moment mě na příběhu z evangelia oslovuje nejvíce? Už ve chvíli, kdy k nemocnému přichází Ježíš, Boží Syn a Syn člověka, povzdech toho muže „Nemám člověka...“ vlastně neplatí.

Téma dobrovolnictví není pro naši společnost neznámé. Přesto je zajímavé setkat se s těmi, co nezištně věnují svůj čas a energii potřebným lidem nebo prospěšným činnostem. Díky nim děti s postižením, seniory, pacienty v nemocnicích nebo oběti kriminality a další trápí možná o něco méně absence blízkosti člověka, který by se jim chvíli věnoval, potěšil je, pomohl radou. Toto magazínové číslo proto s poděkováním věnujeme všem dobrovolníkům. Právě oni a jejich příběhy nám mohou být inspirací. Domnívám se, že i my křesťané v české kotlině se staneme prospěšnějšími světu kolem nás a v podstatě i sami sobě, když budeme méně strážci a bojovníky různých pravd a více lidmi, kteří tu jsou pro druhé. (jz)

Obrázek na titulní straně: pixabay.com

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Nebojte se, spatříte zas hvězdy

Zamyšlení nad poselstvím bohoslužeb nemocných

Strach. Strach. Strach. Všude je ho plno. Bojíme se, že selžeme, že něco nezvládneme. Bojíme se, že se na TO přijde, že nás někdo odhalí, převrátí nám život, zbaví nás plánů a nadějí. Jsme sevřeni strachem, a proto jsme také uvnitř polámaní, ne-li úplně rozbití.

Při bohoslužbách nemocných, které od loňska slavíme na několika místech v plzeňské diecézi, bývám překvapen, kolik lidí, za jejichž uzdravení prosíme, trpí psychickými problémy. Panické ataky. Úzkostné stavy. Deprese. Syndrom vyhoření. Ztráta smyslu života. Rezignace na radost. To všechno je obžalobou odlišitého světa, který jsme vytvořili a který nás teď semílá, takže se v něm necítíme doma a v bezpečí.

Ale nemocní, za které se modlíme, udělali nesmírně důležitý a osvobodivý krok. Nahlédli pravdě do očí. Přiznali si svůj strach a nestydí se už za to, jak byli stlačeni k zemi. Odmítli hrát pokryteckou hru na podávání výkonů se širokým úsměvem na tváři a veselou písni na rtech. Poznali, jak chutná temnota, a sebrali odvahu říct si o pomoc. Chodí k lékaři, na terapie, užívají léky, ale také se dokážou svěřit, mluvit o tom, co prožívají, a svůj příběh proměňují v modlitbu. Možná je to zoufalá modlitba, volání do zdánlivě němého nebe, ale je to modlitba – a kdo se modlí, má pořád ještě naději. Existuje cesta. Budoucnost. Nic není bezvýchodné. Kdesi daleko je světlo hvězd, které blikají, ale nezhasnou. *De profundis clamavi ad te, Domine. Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine.* Evangelium беру jako lék proti strachu a úzkosti. Ježíš mi ukazuje, že se nemusím Boha bát, ale

mohu jej milovat. Kněz Ladislav Heryán ve své poslední knize rozhovorů řekl něco, co mi přineslo ohromnou úlevu: „Myslím, že Boží jméno je JE TO JEDNO. To je v posledku Boží odpověď na úzkostnou otázku, zda to, co děláme, je správné, nebo není.“

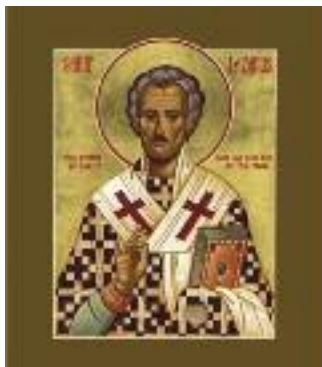
Strach v té či oné míře pocítujeme všichni, ale deprese je něco jiného. Jde o nemoc, kterou v duši nesou trpící lidé jako znamení, jak šílený a bolestný je svět, kterému otročíme a udržujeme jej v chodu až do padnutí, protože se to prý musí a nejde to jinak. Nevěřte tomu! Nevzdávejte se naděje!

Spisovatel William Styron vyznal v autobiografii Viditelná temnota: „Deprese lidského ducha nerozdrtí, to je pravda bez příměsi falše nebo klamně naděje. Všichni muži a ženy, kteří se z téhle choroby dostali - a je jich bezpočet -, mohou dosvědčit patrně jedinou spásonosnou přednost deprese: je přemožitelná. Pro ty, kteří pobývali v temném lese deprese a vědí, jak nevysvětlitelné utrpení působí, je návrat z té bezedné propasti podobný stoupání velkého básníka Danta, s námahou se plahočícího výš a výš z černých hlubin pekla a konečně se vynořivšího do čehosi, co viděl jako zářivý svět. Stejně tak každému, komu se navrátí zdraví, se téměř vždycky navrátí klid a radost, což je snad dostatečným odškodněním za to, že dokázal vzdorovat nepředstavitelnému zoufalství.“

E quindi uscimmo a riveder le stelle. Tu vyšli jsme a spatřili zas hvězdy.

Lukáš Bujna

*Více o bohoslužbách nemocných:
www.bohoslužbanemocnych.cz*

Zasvěcení Kaple sv. Lazara

Zveme Vás na Slavnostní zasvěcení kaple
Církve československé husitské
v Prachaticích, Slepá 19/5
v neděli 27. ledna 2019 v 17 hodin.

Oběd zasvěcení kaple provede ThDr. Rtp. Štěpán
plzeňský biskup Církve československé husitské.

NAD PÍSEMEM

Dobré víno

Jan 2,1-11

Třetího dne byla svatba v Káně Galilejské. Byla tam Ježíšova matka a pozván byl také Ježíš a jeho učedníci.

Tak to je trapas. Čím uhasit žízeň a udržet pohodu vzájemného sdílení? Za chvíli se lidé začnou zvedat a vytrácet: s úsměvem a přáním všeho dobrého novomanželům. Když není co pít, tak na co ještě čekat? A ona to ještě řekne nahlas: „Nemají víno.“ Určitě to slyšeli i ti, kdo si toho dosud nevšimli. O to dřív se to tu rozpadne a ti dva nešťastníci to můžou zabalit.

Bylo – nebylo. Výsadou biblických textů je to, že se dějí stále. Z práce do práce, nakoupit co nejvýhodněji, vychovat děti, aby se v životě dobře uplatnily, užít si pohodlí moderní doby a trochu i té luxusní zábavy. No, jistě by neškodilo trochu víc zdraví, peněz a klidu. Ale proč mi říká, že mi chybí „víno“?

Fakt se snažím dělat všechno poctivě už padesát let. Bohoslužby, pohřby, svatby, různé programy pro všechny generace. Snad to všechno mělo nějaký smysl. Ale přesto si často připadám jako trošečník. Kolem jen samá „voda“.

Příběh proměnění vody ve víno začíná „po třech dnech“. Bezpochyby tím Jan připomíná pašije a Velikonoce. Co si Ježíš vytrpěl – od poslední večeře až k poslednímu výdechu! Po třech dnech vstal z mrtvých k novému životu. V našem příběhu „ještě nepřišla jeho hodina“. Přesto však již dochází k proměně vody ve víno. Bez vody zde na zemi nelze žít. Náš biologický život má svůj původ ve vodě. Znečišťováním a nadměrným používáním vody si pod sebou uřezáváme větve, na které sedíme. Nutně potřebujeme vodu k pití i očistě. Ježíš nám však dává víc, než jen zachování biologického života. Vodu života pod poklopem zahleděnosti na sebe proměňuje v život zakořeněný v Bohu a Bohem požehnaný. Evangelista Jan nezmiňuje chléb a víno v souvislosti s poslední večeří Ježíše s učedníky, necituje slova ustanovení svátosti večeře Páně. Bezpochyby je však zná a to, co vyjadřují, podává jiným způsobem. Např. v J 15 Ježíš říká: Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. I z J 2,1-11 a řady dalších biblických míst je zřejmá symbolika vína jako života z Boha. Voda je život z lidských sil, dobrý, očišťovaný pokáním, jak jen to člověk dokáže. Víno je symbol života věčného; Bůh jím člověka znovu obdarovává na základě nové smlouvy, zpečetěné Ježíšovou krví. Ježíš tak dává životu „víno“ – nový rozměr a pravý smysl z Boha a pro něj.

Mariina prosba však nezůstala nevyšlyšena. Jakoby se o ni Ježíš opřel a překonal vzdálenost pozemského času. Bůh stvořil člověka jako muže a ženu ke svému obrazu; a kde se Bůh takto zrcadlí,

2. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, zpívejte mu, pějte žalmy, přemýšlejte o všech jeho divech. (Žalm 105,1-2)

První čtení: Izajáš 62,1-5

Tužby pro dobu po Zjevení Páně:

2. Abychom rostli v poznání Božího stvořitelského a vykupitelského díla, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom v každodenním životě řídili se moudrostí Božího slova, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, tobě patří všechna stvoření, vždyť každému tvorů jsi vdechl život. Prosíme tě, i nás ožviuj a obnovuj svým svatým Duchem! Osviť nás, Bože, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Korintským 12,1-11

Evangelium: Jan 2,1-11

Verš k obětování: Žalm 50,23

Verše k požehnání: Srov. Jan 2,7-11

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, posvěcuj si nás častým a zbožným přijímáním svátostného chleba a kalicha, abychom ti působili radost zachováváním tvé vůle! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 14, 35, 43, 185, 188

tam je potřeba ho chválit. Nejen v koutku svého srdce, ale i ve společném sdílení. Víno života věčného je důvodem k setkání. Hleďte lidé, takové to bude, až bude Bůh vládnout bezvýhradně! Nakoupit – kolik toho vlastně potřebuju? A co potřebuji opravdu moje děti a manžel/ka? Asi to ani sami neví, když jim vše tak brzy zevšední. Chtělo by to život, skutečný Život s velkým Ž. Abychom ho pili s chutí, společně, smáli se a ťukali si na zdraví. A vzdávali hold tomu, kdo nám ho dává. Ježíši, vezmi si to všechno, jestli chceš. Bez tvého požehnání je to na nic. Proměň to trpělivostí svého odpuštění a tvůrčí mocí v životadárnou lásku v srdcích všech lidí. Ať si rozumíme, podpíráme se navzájem a učíme se pokorně souznít v nové písni – písni Beránkové.

Světa Košíčková

Bože, neděle je zvláštní den. Vzkříšení. Přináším ti vše, co jsem tento týden prožila, co jsem si uvědomila.

Pročisti to a odplav vše tobě nepřátelské svým jasným pohledem.

A to, co zbylo, proměň ke své slávě a učiň zdrojem radosti a spásné naděje pro mnohé.

Nebeský Otče, třetího dne od chvíle, kdy byl úplný konec, se staly úžasné věci. A my jich smíme být účastníky.

Prosíme tě, daruj nám vodu upřímného pokání, abychom se viděli v celé své ubohosti, prázdnotě, ustrašenosti z toho, co bude.

Před tebou nemá cenu hrát divadlo a dělat ze sebe supermana.

Dej, ať tou vodou naplníme poslušně všechny své nádoby, své celé srdce.

Ať se nebojíme nést je tobě, správci nebeské hostiny, vždyť Ježíš nám dovolil a svým životem, obětí i vzkříšením umožnil důvěrně tě oslovovat a přilnout k tobě s vroucností.

Pro radost tvého Syna nechť se voda pokání promění ve víno života z moci a lásky Ducha svatého.

Aby i skrze toto znamení uvěřili mnozí z těch, kdo tě hledají. Amen.

Lidé dobré vůle v Divizně

Možná na úvod krátké vysvětlení, co to vlastně dobrovolnictví je, i když definice této činnosti skutečně najdeme na mnoha místech. Již v samotném slově je obsaženo slovo „dobro“, to znamená, že člověk něco dělá pro to, aby pomohl, aby byl prospěšný, aby se něco pěkného a dobrého uskutečnilo. Další část slova bychom mohli odvodit od slova „volnost“, to znamená, že je to něco, co není svázáno žádnými pravidly, příkazy, že je to volné, tedy by se dalo říci svobodné. Když se tedy člověk rozhodne dělat něco dobrovolně, znamená to, že někde pomáhá a to tak, že za to nechce žádnou odměnu, ale že to dělá z lásky.

Kdo je tedy dobrovolník? Každý, kdo dobrovolně, ze své vůle a bez nároku na finanční odměnu vykonává činnost ve prospěch jiných.

Za sebe mohu říci, že ty, kteří jako dobrovolníci pracují, velmi obdivuji. Zvláště v dnešním světě, kde se lidská činnost a práce nejvíce poměřuje tím, kolik za ní člověk dostane a co z toho bude za prospěch hmotný.

Naštěstí se dobrovolná pomoc a podpora začaly uplatňovat v mnoha pomáhajících profesích a to i tam, kde dříve nic takového nebylo možné. Mám na mysli dobrovolníky v nemocnicích, kteří obětavě chodí za nemocnými, pomáhají slovem, podporou, dávají svůj čas.

Velmi blízko jsem poznala dobrovolnou pomoc v Amelii, organizaci, která se stará o onkologicky nemocné ženy, které si pomáhají nejen navzájem, ale dnes již sdružuje obrovskou síť dobrovolníků.

JAK TO VŠECHNO V DIVIZNĚ ZAČALO

Možná i díky těmto dobrým zkušenostem se nám podařilo vytvořit a založit diakonické středisko Divizna v Praze – Horních Počernicích. Ta vznikla vlastně jenom díky dobrovolníkům a lidem, kteří do ní vložili své „srdce“, schopnosti a volný čas.

V roce 2011 byl zahájen experimentální projekt v ZŠ Stoliňská v Horních Počernicích. Zdravé teenagery z osmých a devátých tříd jsme odvezli do DC Paprsek. Do centra, které je určeno dětem s nejtěžším mentálním a fyzickým postižením.

Zdraví puberťáci byli v šoku. Viděli své těžce postižené vrstevníky: nevidomé a ochrnuté děti nebo ty s Downovým

syndromem. Zpočátku zavírali oči, couvali, až se rukama dotýkali zdi. Po chvíli se ale bariéry prolomily. Někdo popadl bubínek a začal díteti s postižením jemně bubnovat u ucha. Odvážnější vyjeli s vozičkářem na zahradu, další s autistickým dítětem složili jeho oblíbenou stavebnici. Vše bylo přirozené.

Se souhlasem rodičů jsme pokračovali v dalších „setkáváních“. Děti, které pro-

vznikl multifunkční prostor pro setkávání „divizňáků“.

V Divizně jsou kromě dospělých i dětští dobrovolníci. Ti „služebně nejstarší“ s námi prošli základku, střední, připravují se na maturitu a studia na vysokých školách. Říkají, že chvíle v Divizně jsou super. Dost prý jim změnily žebříček hodnot. Hlavně je ale nasměrovaly do života, který je pro ně díky prožité zkušenosti jiný. Je maximálně otevřený. Je vstřícný. Je bez předsudků a bariér.

To, že je všem dobře, že o nás ví obecni

Klienti Divizny s dobrovolníky (Zdroj: středisko Divizna)

šly tímto projektem, se začaly vracet i v době studia na střední škole. Kontakt s člověkem se zdravotním postižením vnímaly jako běžnou součást svých životů. Vznikla síť dobrovolníků.

ZÁZEMÍ NA FAŘE

Pak už byl jen krůček k tomu, vytvořit Divizně zázemí, založit diakonické středisko pod Diakonií Církve československé husitské, což se podařilo na hornopočernické faře, kde rekonstrukci

komunita, že se zapojujeme do veřejných akcí obce, je dnes už samozřejmostí. A že je to dobrovolně, to je samozřejmostí ještě větší.

Naše „dětí“ a jejich přátelé dobrovolníci jsou v Horních Počernicích dnes už pojmem.

Velmi děkuji a vyjadřuji obdiv jim všem.

**Eva Cudlínová,
farářka v Praze
- Horních Počernicích**

Zajímají mě lidské příběhy

Se soudkyní Vlastou Langhamerovou (nejen) o její dobrovolnické činnosti

Už během studia oslovilo Vlastu Langhamerovou téma pomoci obětem trestných činů. Začala se jím zabývat víc a za získáním praktických právních zkušeností se vydala i do zahraničí. Od roku 2006 patří do týmu dobrovolníků Bílého kruhu bezpečí a působí v jeho pražské poradně. Už téměř třináct let tam jako právnička poskytuje bez nároku na odměnu konzultace a právě za to dostala cenu Křesadlo 2017. Pevně ji loni spolu s dalšími devíti „obyčejnými lidmi, kteří dělají neobyčejné věci“. Ocenění od roku 2001 uděluje organizace HESTIA dobrovolníkům za jejich dlouhodobou práci ve prospěch druhých. Skutečnost, že oblast podpory obětí kriminality je pro Vlastu Langhamerovou důležitá, dokazuje třeba její diplomová práce na blízké téma nebo rigorózní práce zaměřená na problematiku domácího násilí. Především to ale jasně dokládá úctyhodná doba – řada let, kdy se těmto potřebným lidem dobrovolně a dobrovolnický věnuje, a také to, jak „umí vidět“ je samotné i jejich osudy.

o o o

Vy jste dostala cenu Křesadlo za své dobrovolnické působení v Bílém kruhu bezpečí, kde se věnujete poradenství. Přibližte nám konkrétněji, jak probíhá a co zahrnuje tato vaše činnost.

Jsem tam jako právní poradkyně a fungujeme ve dvojici: psycholog a právník. Je to vyzkoušená kombinace služeb, kterou oběti trestných činů potřebují. Pro mě to znamená, že chodím dvakrát měsíčně do poradny, kde čekáme, kdo přijde a jaký příběh přinese. Na začátku klientům (poradenství je jim poskytováno bezplatně, pozn. red.) říkáme, že nic nevyšetřujeme, ale budeme vycházet z toho, co nám sami sdělí a co potřebují. A jak klienti vypráví svůj příběh, my se s psychologem nebo psychologem snažíme jim nabídnout informace o tom, co se v jejich situaci dá dělat. Někdy přijde klient, který dostal předvolání k hlavnímu líčení a neví si rady. My s ním tedy krok za krokem procházíme, co ho čeká. Často oběti trestných činů něčemu nerozumí, třeba poučení, které dostaly, a nebo přijdou už s rozsudkem a potřebují objasnit určité informace. Ti lidé se nacházejí v těžkých životních situacích a někdy se mi až zastavuje srdce nad tím, když si uvědomím, jakou v sobě mají sílu.

Setkáváte se tedy s oběťmi kriminality. O jaké trestné činy jde podle vaší zkušenosti nejčastěji?

Jednak je to násilná trestná činnost, pak kriminalita, které souvisí s týráním svěřené osoby nebo jejím zneužíváním, dál se jedná o stalking neboli nebezpečné pronásledování, sexuální násilí, domácí násilí, což je široké téma. Jeho oběti často přicházejí s problémem, ve kterém dlouhodobě žijí, a když začnou vyprávět, ukáže se, že jsou to velmi složité a náročné situace. Přicházejí za námi i oběti podvodů a podobně.

Jak se podle vás vyvíjí povědomí o právech a možnostech řešení, které mají oběti domácího násilí?

Když jsem přišla do Bílého kruhu bezpečí v roce 2006, tak to bylo velké téma. Tehdy jsem viděla, že oběti neměly příliš možností. Postupem času díky zákonu na ochranu před domácím násilím začal fungovat komplexní systém pro řešení situací takových obětí. Někdy jde o dlouhou cestu, ale nic to nemění na tom, že se

JUDr. Vlasta Langhamerová
Absolvovala Právnickou fakultu UK v Praze. Byla na roční stáži v nizozemském Utrechtu v rámci programu Erasmus - Sokrates. Jako dobrovolnice od roku 2006 působí v pražské poradně Bílého kruhu bezpečí. Soudkyní je od roku 2013, nyní na Obvodním soudu pro Prahu 1. Jejím koníčkem je chůze po horách a věnuje se divadelní improvizaci jako volnočasové aktivitě.

problémy obětí domácího násilí řešit dají.

Vy jako dobrovolnice v Bílém kruhu bezpečí působíte zhruba třináct let. Jak tehdy, před těmi třinácti roky, vaše spolupráce vznikla?

Začalo to tak, že jsem jako studentka na právnické fakultě přemýšlela o stáži v zahraničí. Inspirovali mě blízcí lidé, co už tuto zkušenost měli, a hledala jsem téma, na kterém bych během pobytu pracovala, a objevila jsem oblast obětí trestných činů a poradenství pro ně. O tom se tehdy u nás na fakultě moc nemluvilo. A tak jsem si v rámci programu Erasmus - Sokrates vybrala Utrecht, kam jsem odjela studovat trestní právo. Právě v Holandsku jsem měla možnost si vyzkoušet spoustu předmětů postavených na praxi. Oni měli úplně jiný přístup ke studiu, než jaký jsem zažila doma. Šla jsem se také podívat, jak v Holandsku pracuje organizace zabývající se pomocí obětem trestných činů.

Takže jste viděla i to, jak tam funguje dobrovolnictví?

Ano. Bylo fajn s těmi dobrovolníky mluvit a vidět je, jak pracují. A když jsem se vrátila do Prahy, tak jsem napsala diplomku a zašla do Bílého kruhu bezpečí s tím, že bych s nimi chtěla spolupracovat. Proběhl výcvik dobrovolníků a pak už jsem byla zařazena do služeb.

Vaši motivací k dobrovolnictví byla potřeba pomáhat i příležitost věnovat se konkrétně obětem trestných činů?

Když jsem ještě chodila na gymnázium, hledala jsem obor, ve kterém bych jednou mohla pomáhat lidem. Když jsem ale vyhodnotila svoje studijní výsledky z biologie a chemie, tak bylo jasné, že na medicínu moje cesta nepovede. Začala jsem proto hledat jiný obor, ve kterém by se dalo pomáhat lidem, a tehdy mě napadlo právo. Přišlo mi, že s právem se lidé často dostávají do kontaktu, ale bývá pro ně složité uchopitelné, nesrozumitelné. Jenže výuka na fakultě nebyla pojata příliš prakticky, a tak jsem si našla svoji cestu a téma: pomoc obětem trestných činů.

Dostudovala jste práva, později jste se stala soudkyní. Máte svoji profesní roli u soudu a dobrovolnickou v poradně ↪

a obojí se nějakým způsobem týká oblasti trestných činů. Je mi jasné, že jste profesionálka, ale napadá mě, jestli když jste v poradně, není pro vás někdy těžké „nesoudit“, a když jste u soudu, nepřekáží-li vám nějak cit poradkyně, která má především lidem pomáhat?

To je otázka, která je pro mě zásadní. Jak moc se mi to daří, musí soudit jiní. Je pravda, že hned od začátku klade Bílý kruh bezpečí důraz na to: tady jste dobrovolníci a sundáváte kabát své profese. Snažím se hodně pracovat s tím, že v poradně jsem opravdu dobrovolnice, a v rámci souzení si pečlivě uvědomuji, že jsem nestranná, nezávislá instituce, která rozhoduje o kauze a potřebuje shromáždit co nejvíc důkazů, aby mohla objektivně rozhodnout. Ale už jsem zažila i situace, kdy jsem požádala svého asistenta, aby poslal informaci o Bílém kruhu bezpečí poškozenému, protože jsem považovala za důležité, aby v tom ten člověk nezůstal sám. Šlo například o seniorku, u které bylo jasné, že je na svůj problém sama.

V souvislosti s klienty Bílého kruhu bezpečí zaznělo několikrát slovo příběh. Vy se s nejruznějšími příběhy vlastně setkáváte denně v rámci své profese i dobrovolnictví.

Zajímají mě lidské příběhy a cokoli, co s nimi souvisí. To mě provází celý život. Když jsem jako studentka provázela návštěvníky na zámcích, tak mě fascinovaly příběhy lidí, kteří byli s tím místem spjati. V Bílém kruhu bezpečí mě zajímají příběhy klientů a když mám před sebou soud-

ní spisy, tak jsou to opět příběhy, které s těmi lidmi nějakým způsobem procházím, řeším. Takže jde určitě o moje velké životní téma.

Bílý kruh bezpečí

je nezisková organizace, která od roku 1991 poskytuje pomoc obětem kriminality, pozůstalým po obětech a svědkům. Nabízí jim především právní informace, psychologické a sociální poradenství. Provozuje síť poraden po celé republice, kde také působí řada odborníků jako dobrovolníci. Oběti trestných činů a domácího násilí mohou využít i bezplatnou non-stop linku 116 006. Více informací o Bílém kruhu bezpečí najdete na www.bkb.cz.

Do těch příběhů můžete do určité míry vstupovat, například když komunikujete s klienty poradny...

Ano, slyšet toho člověka je silný moment jak v poradně Bílého kruhu bezpečí, tak u soudu. Jednou mi přišla k soudu mladá žena, kterou jsem před časem odsoudila za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní, protože měla zákaz zdržovat se v Praze a porušovala ho. Přišla tedy za nějakou dobu na jednání, a protože měla za sebou další odsouzení, bylo možné rozhodnout o tom, že půjde trest vykonat do vězení. A ona mi řekla: „Já jsem těhotná a úplně nevím, co se mnou bude. Snažím se přestat brát drogy.“ A taky to doložila.

Tehdy jsem zvažovala: „Je možné rozhodnout, že půjde do vězení, ale třeba teď je ta chvíle, kdy jí mohu dát šanci.“ Tak jsem tu podmínku prodloužila. Kdybych rozhodla, že půjde do vězení, tak by šlo vše obratem a tzv. bez práce. Za dva roky jsem ale odsouzení osvědčovala, ona neměla od té doby žádný záznam v rejstříku trestů, ani přestupek. Sice nevím, co s tou holčinou je, ale kdyby pokračovala v tom, co dělala do té doby, tak by se s největší pravděpodobností u mě znovu objevila. Někteří mi říkají: „To je furt dokola, stále dokola tam máš například lidi bez domova a ty samé lidi, co mají problémy se zákonem.“ Je možné to tak vidět, ale také se dá každý ten člověk vnímat sám za sebe, se svým příběhem, který přináší.

V roce 2018 jste převzala cenu Křesadlo. Vnímáte to ocenění jako poděkování, je pro vás povzbuzením? Co pro vás vlastně znamená?

Mě nikdy nenapadlo, že za něco, co dělám dobrovolně, s nadšením a ráda, můžu dostat nějakou cenu. Nicméně mi to udělalo velkou radost. Mám ji v práci a kdykoli okolo ní jdu, tak ve mně vyvolá takový vnitřní úsměv, pohladí mě po duši a v tom je pro mě povzbuzením. Na službě v Bílém kruhu bezpečí jsme vždy čtyři dobrovolníci: dva lidé na recepci, psycholog a právník v poradně. A všichni se těm klientům – obětem kriminality věnujeme s velkým nasazením. Podle mě je to cena pro nás všechny.

Za rozhovor děkuje Jan Zítka.

Asi jedním z nejčastějších motivačních prvků pro jakoukoliv činnost je v dnešní době finanční nebo materiální ohodnocení. Z dobrovolnictví však člověk žádné finance nezíská, tak jaké jsou tedy pravé důvody k dobrovolnické pomoci?

Když jsem před několika lety sama začala s dobrovolnictvím, nebyla jsem si jistá, co přesně mám očekávat. Chtěla jsem tehdy být něčím prospěšná a trávit smysluplně čas. Začala jsem tedy s dobrovolnictvím u ekologické organizace Zachraň jídlo, která se zabývá problematikou plýtvání s potravinami. Chodila jsem na happeningy a workshopy, učila lidi, jak omezit plýtvání, jak vařit a nevyhazovat zbytky a také jsem jezdila na pole, sbírala s dalšími dobrovolníky přebytečnou zeleninu od farmářů a předávala ji potravinové bance, aby se dostala k potřebným. Další z mých dobrovolnických aktivit byla pomoc uprchlíkům v rámci Iniciativy Hlavák. Tehdy jsme se s týmem snažili zajistit lidem, kteří byli v nouzi, jídlo, pití, oblečení, nocleh, jízdenky na vlak, kontakt s rodinou i poradenství. Pišu o tom

Proč se stát dobrovolníkem?

především z toho důvodu, abych upozornila na skutečnost, že dobrovolnictví může být velice různorodé a nebývá vždy snadné. Člověk musí umět obětovat své pohodlí, svůj čas, který je v dnešní společnosti nedostatkovým zbožím, a také mnoho sil. Přes to všechno se to ale vyplatí a to nemluvím o penězích. Dobrovolnictví mi dalo více, než jsem očekávala. Krom toho, že jsem se setkala s mnoha zajímavými a inspirativními lidmi a dělala smysluplnou práci, což

jsem původně hledala, jsem získala i spoustu nové energie. A právě energie, radost a nová síla do života je to, co vás neočekávaně obohatí, když se rozhodnete pomáhat. V minulosti, když jsem pracovala jako koordinátorka dobrovolníků, jsem si všimla, že síla, kterou získáte dobrovolnictvím, převyšuje sílu, kterou při dobrovolnictví vydáte. Uvědomění si toho, že to, co děláte, je opravdu prospěšné, že to děláte bez nároku na mzdu a přesto z toho máte radost, že zvládnete přehodnotit to, co je v životě důležité a jít s čistými úmysly pomáhat, takový pocit je k nezaplacení.

Josefina Hudcová

Střípky z Taizé 5. Pomoc potřebným

Od samého počátku, kdy br. Roger pomáhal uprchlíkům v době 2. sv. války, snaží se bratři v Taizé pomáhat všude, kde je třeba. Jednou ze zásad komunity je, že se bratři živí výhradně vlastní prací a nepřijímají pro sebe žádné dary, dotace ani dědictví – všechny takto získané prostředky věnují na pomoc potřebným po celém světě. Pomáhají také mladým lidem, pro které je cesta příliš nákladná, aby mohli na čas přijet do Taizé nebo se zúčastnit regionálních setkání.

Projektů, které bratři podporují, je celá řada – v posledních letech to je například Operace naděje, v jejímž rámci je zaslána humanitární pomoc, především léky a potřeby pro děti, do Severní Koreje. Vybudovali školu v Bangladéši, zaslali lékařské vybavení na Kubu, pomohli oční klinice v Kongu, poskytují humanitární pomoc uprchlíkům v Sýrii a Iráku, z nichž několik rodin přijali přímo v Taizé, dětem z Ukrajiny připravili v Taizé prázdniny... V Evropě již od roku 2014 fungují tzv. „Malé provizorní společenství“. Malé skupiny mladých lidí z jiné země tráví několik týdnů v určité vesnici či čtvrti,

kde žijí v duchu společenství Taizé (modlitby 3 x denně) a zároveň ve spolupráci s místním křesťanským společenstvím pomáhají, kde je potřeba – seniorům, dětem s postižením, navštěvují lidi osamělé nebo v nouzi apod. V září minulého roku takové malé provizorní společenství pracovalo např. při sboru Česko-bratrské církve evangelické v Praze na Jarově. Nemusím jistě zdůrazňovat, že tato

práce je veskrze dobrovolnická. O to se bratři v Taizé snaží především – předat mladým lidem nejen radost z víry a Boží lásky, ale motivovat je k tomu, aby tyto dary předávali dál, všude, kde je to třeba.

JK

CESTA

Dobrovolnictví

Obdivujeme lidi, kteří když slyší volání o pomoc nebo se dozvědí o nějakém problému, neváhají, zabalí si pár nejnútnejších věcí a odjedou třeba do Afriky pomáhat do nemocnice nebo učít děti ve škole, pracovat do uprchlických táborů či odstraňovat následky nějaké živelné katastrofy. Obdivujeme je, nebo si třeba řekneme: těm je hej, když se nemusejí starat o rodinu, nehrozí jim, že přijdou o zaměstnání, to se jim to pak snadno rozhoduje...

Když jde o dobrovolnictví, nemusí to ale vždy být takhle velké činy. Patří sem i skutky malé a zdánlivě bezvýznamné – když například mamince pomůžete umýt nádobí nebo uklidit, aniž se přitom ptáte, co za to dostanete, a jako odměna vám postačí její radost a pochvala.

Tak to v našich životech bývá často – myslíme si, že je něco nad naše síly a možnosti – nedokážeme změnit politickou situaci, odvrátit ekologickou katastrofu, zachránit svět. Tímto pomyšlením celou záležitost pro sebe uzavřeme, aniž bychom hledali cesty, jak alespoň trochu my sami můžeme pomoci.

JK

Modlitba

Pane Bože, děkujeme ti za všechny lidi, ochotné obětovat něco ze svého času a peněz, své práce a znalosti, aby pomohli těm, kteří to potřebují, a tím nás trochu přiblížili k tvému království. Prosíme, dávej jim sílu! Amen.

Sýkorka

Bylo to v zimě. Na dvorečku viděl jsem létat sýkorečku. Já dobře vím, že mně a jí oříšky tuze chutnají. Vztáhl jsem ruku. Ona, smělá, pro jádérka si přiletěla. Na prstech s důvěrou mi stála, až všechna jádra sezobala. A takto v onom zimním čase sýkorka se mnou spříznila se. Budu mít stále, tak se staň, pro ni otevřenou dlaň.

Miroslav Matouš
(Řeč květů a křídel)

Nakreslila: Lucie Krajčířková

50 let od oběti Jana Palacha

Předpokládám, že většina z vás o Janu Palachovi uslyší ve škole – alespoň letos, kdy si připomínáme kulaté výročí jeho smrti. Jan Palach se 16. ledna 1969 upálil před budovou Národního muzea na protest proti okupaci Československa vojsky Varšavské smlouvy. A to, že se o něm učíte ve škole, samo o sobě potvrzuje, že jeho oběť nebyla zbytečná, protože před více než třiceti lety, v době nesvobody, proti které se snažili lidé vyburcovat, se o něm nikdo ve škole neučil. A přesto si ho lidé v lednu 1989 připomínali, organizovali demonstrace, které sice ještě byly tehdy tvrdě potlačeny, ale určitě pomohly k pádu komunistického režimu v listopadu téhož roku. Pravda, trvalo to dvacet let, ale kdoví, jak dlouho by to trvalo bez Jana Palacha, Jana Zajíce a jim podobných...

Když o Janu Palachovi mluvím s dnešními mladými lidmi, mnohdy jeho čin vůbec nechápou. I mezi starší generací jsou názory značně rozdílné. Často například slyším námitku, že to bylo

kruté vůči jeho matce. Asi mu nemusíme a ani nemůžeme úplně rozumět. Rozhodně bychom ho ale podle mě neměli odsuzovat. To, že je dnes stále mň lidí, kteří se dokážou vcítit do myšlení mladého člověka, jenž se rozhodne pro tak radikální čin, je důkazem toho, jak dlouho už žijeme

v míru, ve svobodě, v blahobytu. Dnes žádná taková radikální rozhodnutí dělat nemusíme.

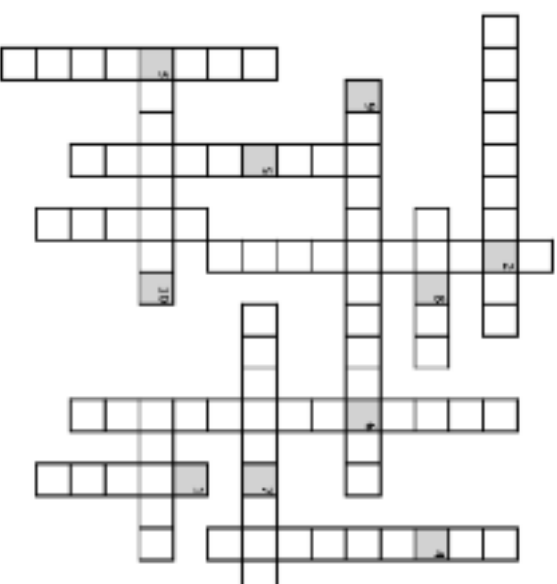
O to důležitější je stále si připomínat, že to není samozřejmé, že taková doba vředycky nebyla a že naše dnešní svoboda a demokracie je draze vykoupená, mnohdy i lidskými životy, a že je poměrně snadné o ni zase přijít. Proto je dobře, že se natáčejí filmy a píšou knihy

o druhé světové válce a komunistické totalitě. Je to důležité nejen pro dnešní mladé lidi, kteří to již nezažili, ale i pro ty, kteří tu dobu ještě pamatují – naše lidská paměť je totiž ošemetná, má tendenci na to nepřijemně rychle zapomenout a uchovávat si jen to dobré. V mezilidských vztazích je to jistě prospěšné, z hlediska historie to však může být nebezpečné.

JK

Soutěž o tři knihy

Náš kříž-kros je tentokrát věnován slovům, spojeným s dobrovolnictvím a obětavostí. Vpisujte slova ve směru shora dolů a zleva doprava podle počtu jejích písmen a v šedých políčkách vám vyjde tajenka. Tu nám se svou adresou nezapomeňte poslat do poloviny února na mail jana.krajcirikova@csh.cz, ať se můžete stát jedním z výherců knížky, jejíž jména otiškujeme v březnové Cestě. Budeme moc rádi, když vás bude víc, aby se ve výhercích neopakovala stále stejná jména 😊

13 písmen:
nelhostejnost, starostlivost

10 písmen:
dobré srdce, nezištnost

9 písmen:
cítlivost, laskavost, obětavost

8 písmen: darování, štědrost

5 písmen:
ochota, pomoc, zájem

Blahopřejeme výhercům soutěže z listopadové Cesty

(tajenka: Kristovci.)

Lili Kočí a David Vostřel z Kolína

Matouš a František Jindrovi z Příbrami

Král David 16. Přenesení Boží schrány do Jeruzaléma

Davidovi bylo třicet let, když se stal králem, a vládl celkem čtyřicet let. Sjednotil všechny izraelské kmeny, které se mu zavázaly věrností. Po dobytí Jeruzaléma, který v té době ovládali Jebúsejci, David s Hospodinovou pomocí definitivně porazil Pelistejce. Jeho země vzkvétala a na všem, co konal, byla znát Boží přízeň. Týrský král Chiram mu daroval cedrové dřevo a poslal své tesaře a kameníky, kteří Davidovi vybudovali palác. David se oženil s dalšími ženami a měl s nimi mnoho synů.

Když nastal v zemi klid od nepřátel, rozhodl se David, že do Jeruzaléma přenesou Boží schránu s deskami Desatera, která byla dosud uložena v Baalímu. Vezli ji na novém povozu a provázeli ji velký průvod včetně samotného Davida. Po cestě se projevil Hospodinova moc – jeden muž se dotkl schrány, protože se lekl, že spadne z vozu, ale na místě zemřel – Boží schrány se lidská ruka nikdy nesměla dotknout. To Davida vy-

děsilo a bál se schránu dovézt až do Davidova města. Po tři měsíce ji ponechal v domě Obéd-edóma Gatského. Když však viděl, že celou dobu Bůh tomuto domu žehná, zaradoval se a rozhodl se cestu dokončit. Po celou dobu, kdy nesli schránu do Jeruzaléma, David nadšeně a ze všech sil tančil a radoval se. Obětoval Bohu a všechen lid podaroval koláči – měl velikou radost, že Boží schrána bude konečně v Jeruzalémě.

Z okna se na něj dívala jeho manželka Mikal, Saulova dcera. Při pohledu na křepčícího Davida jí přehrdala a potom mu řekla, že se choval nedůstojně a trapně. David však nad tím jen mávnul rukou – vždyť tančil pro Hospodina. Rád by svému Bohu postavil důstojný příbytek, když i on sám teď bydlí v paláci. Prorok Nátan mu však vyřídil Hospodinův vzkaz: „Ty, Davide, mi příbytek nepostavíš, ale až tvůj syn. Tvůj rod však bude panovat navěky.“ JK

Hrátky s češtinou

Zjednodušené psaní

V jedné vesnici působil před několika lety na základní škole učitel, kterého měli všichni žáci velmi rádi. Nikdy na ně nekričel, vše jim srozumitelně vysvětlil a trpělivě vyslechl jejich dotazy a nápady.

Jednou se stalo, že jeden nadaný žák, Nožička se jmenoval, se přihlásil, a když mu pan učitel dal slovo, žák pronesl překvapivé sdělení: „Pane učitel, přišel jsem na to, jak by se dalo zjednodušit psaní.“ Spolužáci se na chlapce překvapeně podívali a pan učitel ho vyzval: „Tak pojď k tabuli a víc nám tu svou myšlenku vysvětl!“

Nožička svízně přišel a zvědavým spolužákům řekl: „V češtině je celá řada slov, která mají v sobě nějakou číslici. Myslím, že je zbytečné, abychom ji vypisovali slovem, když by prostě stačilo ji uvést v úsporné podobě.“

Spolužáci s úžasem poslouchali a pan učitel Nožičku vyzval, aby napsal na tabuli příklady.

Chlapec vzal do ruky křídu a bez váhání začal psát:

Jirka si ob 11 knihu.

Mezdá neví, co je ožsna.

Bra 3 spa 3 li, jak lo 3 neše 3 li silou.

Zpěváci se vrátili z 5, aby mohli doma o 5 za 5.

8ahý k 8ona ut se p 8íval tomu, kdo nebyl ve vesmíru.

U 100doly 100jí 100h.

Pan učitel i žáci zůstali nad tím objevem s otevřenými ústy. Od té doby všichni v té třídě psali touto číslovkovou češtinou.

Co na to říkáte vy?

Zdeněk Svoboda

Podivuhodnosti češtiny

Čeština je krásný a bohatý jazyk. Podivuhodné je, že některá slova znějí stejně a každé znamená něco jiného. Tady jsou příklady:

Statečný muž se pouští na cestu velkou pouští.

Malý Petřík sotva tuší, že psa kreslil Pavel tuší.

Soused dnes pole kosí za zpěvu písne kosí.

Zdeněk Svoboda

Jak se lišák stal dobrovolníkem

Jak už jistě dobře víte z předchozích příběhů, zvířátka z lesa jsou velmi uvědomělá, snaží se žít zodpovědně, ekologicky, a všestranně pomáhat lidem. Proto není divu, že se jednoho dne lišák probudil a rozhodl se, že půjde pracovat jako dobrovolník. A protože byl lišákem činu, hned si na internetu začal hledat vhodnou organizaci, které by nabídl své služby. Brzy našel jeden spolek, který se stará o seniory. Poskytuje babičkám a dědečkům pravidelnou péči v jejich domácnostech, kterou zajišťují z větší části právě dobrovolníci. Pomáhají například s nákupem, úklidem, ale hlavně dělají často osamělým lidem společnost – povídají si s nimi, předčítají jim apod. To se lišákově zalíbilo a hned se šel přihlásit.

„To je báječné,“ přivítala ho pracovnice v kanceláři spolku. „Právě máme poměrně velký nedostatek dobrovolníků, takže vítáme každou ruku – i tlapu – navíc!“

„Vyborně,“ přikyvl lišák. „Takže se pojďme domluvit na podmínkách. Předně bych chtěl požádat, abyste pro mě každý den poslali služební auto, protože k nám do lesa hromadná doprava nejede!“

„No, snad to půjde zařídit,“ váhavě souhlasila pracovnice.

„Skvěle,“ kyvnul hlavou lišák a pokračoval: „Samozřejmě budu potřebovat i odvoz domů. Předpokládám, že dostanu pracovní oděv a ochranné

pomůcky.“

„Jistě,“ řekla pracovnice a přemýšlela, kde má sehnat oblečení na lišákovu netypickou postavu.

„A jak je to s dietami?“ ptal se lišák.

„No, vaříme pro seniory hromadně, takže se samozřejmě můžete najíst s nimi.“

„To opravdu nevím, víte, já mám přeci jen jiný jídelníček... Ale jsem ochoten

stata dobrovolníctví,“ snažila se mu vysvětlit pracovnice.

„Však já také nechci žádný plat,“ ujistil ji lišák. „Věřím, že se nakonec domluvíme.“

Jistě uznáte, že můj případ je přece jen trochu jiný než u lidí, lišáčky se na pracovníci usmáli.

„Dobře, proberu to s naším šéfem,“ ustoupila pracovnice, na kterou jeho

přihlásí, protože lidí je opravdu málo...

„Takže kdy můžete, prosím, začít pracovat a kolik hodin denně můžete práci věnovat?“ zeptala se.

„Začít mohu prakticky okamžitě,“ hrdě prohlásil lišák. „Jen si ještě musím zařídit pár věcí ohledně rodiny, chápete, když teď nebudu doma, musím si zajistit hliďání liščet... Mimochodem, na to asi nemáte nějaký fond, že?“ zeptal se.

„Ne, to bohužel opravdu nemáme,“ důrazně prohlásila pracovnice.

„Škoda, v tom případě tedy začnu asi až příští týden. A vidím to tak na dvě hodiny týdně.“

„Tak málo?“ vyjekla pracovnice. „My potřebujeme, aby dobrovolníci docházeli do domácností klientů každý den a byli s nimi alespoň tři hodiny!“

„Aha, to už si ale mohu rovnou najít nějaké placené zaměstnání a budu na tom líp,“ protáhl lišák.

„Poslyšte, vy asi úplně nerozumíte podstatě dobrovolnické práce, že?“ zeptala se pracovnice.

„No dovoďte,“ urazil se lišák. „Když říkáte, že máte málo zájemců, očekával bych slušnější zacházení. Nicméně když to tak tady pozoruji, vůbec se nedivím, že se vám sem lidé nehnou.“

„Tak to mě opravdu moc mrzí, že jsme zklamali vaše očekávání,“ prohlásila bez lítosti pracovnice a s úlevou sledovala lišáka, jak se zvedl a hrdě odkráčel.

S tímhle „dobrovolníkem“ by byly stejné jen potíže, pomyslela si, když si vzpomněla na jeho úlisný úsměv a vyceněné zuby.

Jana Krajčířiková

Mokreslika: Lucie Krajčířiková

Naši dobrovolníci. Jak to bylo v Domečku a Nazaretu

Dobrovolnictví v Domečku mělo několik etap. V prehistorii to byli rodiče handicapovaných dětí sdružení v místní odbočce Arpidy, kteří upravili dvě místnosti v nepoužívané chaloupce fary naší církve. Po ustanovení trhovosvinenské Diakonie to byla skupinka rudolfovské mládeže, která jezdila na Domeček na brigády. Měl jsem tenkrát sedmimístný automobil Volha a ten býval používán k přepravě brigádníků z Č. Budějovic do Trhových Svinů a zpět. (Občas nás jelo i o něco více a lidé se pak v Budějovicích asi divili, kolik lidí z auta vystupuje.) I později, když začal samostatný provoz diakonického zařízení Domeček, občasné brigády byly zapotřebí a vždy se našli lidé ochotní takto pomoci. Třetí vlnou dobrovolnictví pak bylo to organizované, které začalo s konáním víkendových a hlavně letních táborů a kursů. Tyto aktivity narůstaly v Domečku od roku 1993 geometrickou řadou. Každým rokem přibyl minimálně jeden letní tábor – zpravidla však dva. (Některé měly i své víkendové jarní či adventní sourozence – kytarový, keramický či putovní). Prvními dvěma tábory byly tábor v přírodě a kytarový kurs. Pak postupně přibývaly další: divadelní, keramický, surfový, vodácký, příměstský, jezdecký, putovní, plachetní, angličtina plus, terapeutické modelování a pro dospělé lidi s handicapem Putování s oslem. Následně ubyly dva z nich a bývalo jich několik let jednáct. Protože tým pracovníků Domečku byl zpočátku dvoučlenný a poté tříčlenný, je zřejmé, že zabezpečení těchto akcí se neobešlo bez dobrovolníků. Týmy byly složeny z dobrovolníků a jen organizační vedoucí býval někdo z nás tří zaměstnanců. Týmy byly různě velké – od čtyř do deseti členů a byly v nich zahrnuty různé funkce: vedoucí a asistenti, lektoři, kuchaři a dokonce jsme vymysleli i funkci polního kaplana. Ten býval na surfovém táboře, táboře v přírodě nebo angličtině. (Škoda, že se našlo jen několik našich duchovních, kteří se této službě obětavě ujali.) Nutno dodat, že v průběhu školního roku probíhaly pravidelné kroužky, kde se také uplatnili dobrovolní lektoři a vedoucí – například divadelní, sportovní, výtvarný, vodácký oddíl, keramické kroužky pro děti i do-

spěle, jezdecký kroužek atd. Z výše uvedeného vyplývá, že dobrovolnictví bylo pro činnost Domečku vždy nezbytné. Proto jsme se snažili účast dobrovolníků náležitě ocenit. Již v druhé polovině devadesátých let jsme začali pořádat akci určenou sice široké veřejnosti, ale věnovanou především dobrovolníkům – totiž Písničky jižních cest. Našli jsme podporu

„I to málo, co můžeš udělat, je mnoho.“ Albert Schweitzer

Města Trhové Sviny a vedení kulturního domu a tak vždy na podzim po skončení všech letních aktivit, zpravidla okolo výročí Jana Žižky z Trocnova, jsme pořádali v místním kině a současně divadelním sále jakýsi minifestival. Výtěžek ze vstupného patřil Domečku, ale všichni dobrovolníci měli vstupné

ještě jedna předvánoční akce menšího rozsahu – totiž ocenění Dobrovolníka roku. Odehrávala se v komorním prostředí Domečku či místního sboru Církve bratrské. Jednou ročně se konávalo soustředění dobrovolníků, kde probíhalo školení v první pomoci. Několikrát jsme toto soustředění spojili se zimním pobytem v Domově Husita či v Myslivně pod kopcem Kohout. Přípravné schůzky na ten který letní tábor si organizoval každý tým podle svého.

Dobrovolníci Domečku přicházeli většinou spontánně na pozvání přátel. Po pár letech konání domečkovských táborů a kursů se stávali dobrovolníky i někteří odrostlí účastníci těchto akcí. Motivací dobrovolníků byla snaha být nějak užitečný a to platilo pro různé věkové kategorie. Při společném díle se setkávali

Sjíždíme Otavu. Vodácký tábor měl zpravidla jednoho vedoucího, 4-5 dobrovolníků - instruktorů a dva dobrovolníky s pojízdnou kuchyní. (Zdroj: archiv K. Filipa)

zdarma. Za nejméně deset let pořádání této kulturní akce se na pódiu vystřídal mnoho zpěváků, kapel a divadel. Jen například: Nezmaří, Žalman, Eva Henychová, Rudolf Pellar, Vít a Marčík, Tap Tap, Cimbal Classic, Mošny a mnozí další... Byl to takový svátek Domečku, kam se sjížděli také účastníci táborů a jejich rodiče - často zdaleka. A pochopitelně také místní obyvatelé. Součástí akce bylo promítání videa ze surfového tábora, výstavka fotografií z Léta s Domečkem a také možnost zakoupit si výrobky domečkovské dílny. Pak vznikla

husité, katolíci, evangelíci a členové dalších církví i lidé bez vyznání. Těm někdy na těchto akcích vytvořené křesťanské společenství pomohlo na cestě víry. Hodně se na těchto akcích zpívaly křesťanské písničky a na některých táborech byla samozřejmostí modlitba před jídlem. Ta byla často zpívána – především na „kytaráku“ nebo surfovém táboře.

Dvěma zvláštními tábory, které by se bez dobrovolníků vůbec neobešly, byly Putování s oslem a Kapličky. Putování s oslem se konalo poprvé v létě 1999 ☞

Divadelní tábor (Zdroj: archiv K. Filipa)

a pak každý další rok. Vzniklo pro dospělé lidi s handicapem, aby se dostali do přírody. A protože účastníci byli především nevidomí a vozíčkáři, tak bylo nezbytné, aby ke každému byl přidělen jeden asistent. Takže poměr účastníků a dobrovolníků zde bývá vždy jedna ku jedné. Ještě více dobrovolníků a to sto procent (když nepočítáme organizačního

vedoucího) míval tábor nazvaný Kapličky. Ten se konal několik let od roku 2003 v okolí Borové a Chvalšín na Českokrumlovsku. Základnu míval na tamní táborové základně Domečku a byl zaměřen na drobné opravy, úklid a sečení okolí cca 12ti kapliček. Vždy se podařilo přidat navíc nějakou lavičku či stůl, aby u kapliček mohli zastavit pěší turisté či cyklisté.

Když jsem v roce 2005 zakládal další diakonické zařízení naší církve, totiž Nazaret, tak jediné dva tábory, které převzalo, byly právě Putování s oslem a Kapličky. A ty se pak dál konaly s výraznou pomocí dobrovolníků. Nazaret je především zaměřen na dospělé lidi s handicapem a potřebuje spíše profesionální pracovníky v sociálních službách. Přesto však se vždy v místě – totiž Borovanech – našlo dost ochotných lidí připravených pomoci při jednorázových akcích. Především při Dnu otevřených dveří, kursech, ale hlavně v prodeji na trzích.

Nedávno jsem v rádiu zaslechl, že u nás v Čechách se lidé dobrovolnictví teprve učí. Já mám úplně jinou zkušenost – totiž tu, že od samého počátku devadesátých let jsme nikdy neměli o dobrovolníky nouzi – v Domečku ani v Nazaretu.

Karel Filip

Domeček dětí a mládeže - středisko pro volný čas a integraci, diakonické středisko naší církve začalo svou činnost v roce 1993 a působí dodnes. I když rozsah činnosti se neustále rozrůstal - to hlavní zůstává. V roce 2000 byla budova Domečku zcela renovována. I tak však nestačí a středisko působí také v dalších, většinou pronajatých prostorách. Domeček sídlí v Trhových Svinech, (Branka 588), podrobnosti na www.domecek.org

Nazaret vznikl na počátku roku 2005 s úmyslem prohloubit a zkvalitnit službu dospělým lidem s nějakým handicapem. A to jak poskytováním sociálních služeb (Denní centrum a Sociálně terapeutická dílna), tak provozováním tzv. chráněných dílen, kde najdou uplatnění handicapovaní lidé. A to i takoví, kteří by v běžném zaměstnání neobstáli. Dílny se zabývají především keramickou a textilní výrobou. Snahou od počátku bylo, aby si zákazníci Nazaretu nekupovali výrobky ze soucitu, ale proto, že jsou užitečné a krásné. Nazaret sídlí v Borovanech, (Žižkovo nám. 1). Více na www.nazaret.cz

Daruj vlasy

To, že člověk může darovat krev či plazmu, je všeobecně známá věc, ale to, že je možné darovat vlasy, je pro mnoho lidí stále novou informací. V České republice existuje hned několik organizací, které se zabývají výrobou paruk z pravých vlasů a jejich následným darováním osobám, které v důsledku závažných onemocnění o vlasy přišly. Paruky z pravých vlasů se s umělými parukami v praxi nedají srovnávat, nicméně jejich výroba je velice pracná a nákladná. Díky nově vznikajícím projektům se už k paruce zdarma, dle vlastního výběru a především z pravých vlasů, mohou dostat i ti, kteří by si je nemohli dovolit a pro které je paruka v jejich těžké situaci velice důležitá. Mezi organizace, které se výrobou a darováním paruk pro lidi s onkologickým onemocněním zabývají, patří například

Nové háro nebo Dlouhovláška. A právě pro darování organizaci Dlouhovláška jsem se rozhodla i já. Dlouhou dobu jsem si nechávala narůst vlasy a důkladně se o ně starala, abych je mohla poskytnout na výrobu paruk. Před týdnem došlo na stříhání - darovala jsem 40 centimetrů vlasů. Na krátké vlasy jsem si musela chvíli zvykat, ale rozhodně tohoto kroku nelituji, protože mé vlasy budou použity pro dobrou věc. Pokud vás možnost darovat vlasy zaujala, všechny podstatné informace naleznete na stránkách zmíněných organizací, stejně jako nejčastěji kladené dotazy a následné odpovědi. Na stránkách naleznete i videa a fotografie obdarovaných klientů, kterým se díky pomoci druhých zlepšila kvalita života. A právě to je cílem darování a konání dobrých skutků.

Josefina Hudcová,
studentka oboru sociální práce na HTF

Nechme se inspirovat dobrovolníky Husitské diakonie

Bez lidí, kteří věnují část svého života a volného času druhým a to bez nároku na uznání a odměnu, si nedokáží práci Husitské diakonie představit. Velká část našich středisek funguje díky nadšení a osobnímu nasazení těch, jimž není lhostejný osud potřebných lidí. Velká zařízení, jako je domov pro seniory nebo chráněné dílny, mají samozřejmě své placené zaměstnance, ale i zde můžete potkat dobrovolníky, kteří doprovázejí naše klienty na jejich životní cestě.

Zajímavý model takovéto spolupráce je například i v diakonickém středisku Horizont v Suchole, kde v domě se seniory bydlí studenti, kteří jsou v době, kdy odejde personál, tedy v noci a o víkendech, připraveni v případě potřeby pomoci seniorům. Dům s pečovatelskou službou tak získává zcela jiný rozměr.

Velmi pěkná spolupráce je ve středisku Divizna v Horních Počernicích, což je vlastně určitá forma volnočasového klubu pro děti a mládež s autismem. Nejen, že jsou dobrovolníky všechny ženy podílející se na chodu střediska a realizaci jednotlivých akcí, ale podařilo se zde zapojit studenty, kteří se tak stali nedílnou součástí všech akcí a dokonce tu vznikly přátelské vztahy přesahující rámec střediska, a to je skvělé. (Článek o Divizně najdete na s. 4.)

Se zajímavou formou dobrovolnictví se můžeme setkat ve středisku Kabinet Trojzemí, které se věnuje práci se seniory. Provozuje svou činnost v pohraničním městě Hrádek nad Nisou, a tak při jedné společné akci s Klubem bez bariér z polské Bogatyně, který se věnuje lidem s handicapem, došlo k tomu, že naše seniorky se aktivně zapojily do pomoci klientům tohoto klubu, a tak se zde prolíná nejen přeshraniční spolupráce, ale i vzájemná pomoc jedněch druhým. Jak vidíte, dobrovolnictví nezná věkových hranic, je jedno, zda jste junior, či senior.

A to je jen několik příkladů ze široké palety činnosti dobrovolníků v rámci Husitské diakonie. Myslím, že právě díky jejich nasazení dochází ke stále větší integraci těch, kdo jsou z mnoha rozličných důvodů a různými způsoby omezeni v kontaktech s vnějším světem. A z vlastní zkušenosti vím, kolik radosti tato činnost přináší. Vždyť ne nadarmo se říká: „Mám to, co jsem dal.“ Doporučuji každému, aby zkusil být dobrovolníkem, jeho život tím dostane další rozměr. A příležitostí k tomu je dost, ať již v některém ze středisek Husitské diakonie nebo v našich náboženských obcích.

Hedvika Zimmermannová, ředitelka Husitské diakonie

MŮŽETE ZHLÉDNOUT

Ničivá moc drog a otcovská láska

Film Beautiful Boy vám sevře srdce svou pravdivostí

Jak je to možné? Kde se v osmnáctiletém klukovi bere tak hrozná propast, kterou potřebuje zaplnit tím, co člověku poskytují drogy? Tuto a další otázky před nás staví americký snímek Beautiful Boy. Je to pravdivý film, a proto nedává odpovědi. Pačivostí vyvstávajících otázek a témat nás nutí přemýšlet nad destrukcí a iracionalitou závislosti, ale i nad krásou a jedinečností lidského života.

Film se v českých kinech promítá od 3. ledna. Vznikl podle skutečných osudů otce a syna, Davida a Nica Sheffových. O tom, co prožili, napsal každý z nich svoji knihu, a tato dvě díla posloužila jako předloha. Spoluautorem scénáře je sám režisér Felix van Groeningen žijící v belgických Antverpách.

Krise rodiny? Ale kdepak! Nic má milujícího otce, který se mu od malička úzasně věnuje. Slyšíme třeba, jak David syna ujišťuje o své lásce ve chvílích, kdy hoch v útlém věku prožívá různé obavy, jak malému chlapci před usnutím zpívá písničku Johna Lennona Beautiful Boy. A přestože má Nic střídavou péči, také od své matky vnímá opravdovou lásku. Druhá Davidova manželka přijala vyvdaného syna, když byl v mladším školním věku, přirozeně, s mateřským citem a v den, kdy na svět přišel

jeho první sourozenec, držel ho ten klučina v náručí a díval se na něj jako na zázrak.

Roky plynou. Na nezájem opačného pohlaví o svoji osobu si dospívající mladík nemůže stěžovat a má před sebou rozhodnutí, na kterou z několika prestižních vysokých škol půjde. Je to člověk, který si v životě může vybírat, a představa jeho budoucnosti je víc než nadějná. Přesto potřebuje úniky z reality, čím dál odvážnější a silnější. Postupně vyzkouší různé drogy, až dojde k té, co mu „láme vaz“, k metamfetaminu (pervitinu). Ve filmu sledujeme mladíkův vývoj od období, v němž je ještě schopen si svou závislost uvědomovat, až po takové propady, kdy už ho nepoznávají jeho nejbližší a kdy se chvílemi v údivech nad tím, kam až všechno dospělo, nepoznává ani on sám. To, co dělá, je zničující nejen pro něj, ale pro všechno a všechny kolem. I jeho otec se nakonec ocitá na pokraji vyhoření.

Toto je z plátna patrné mj. díky otevřenosti autorů předlohy. A režisér velmi dobře vybral hlavní představitele. Otce, Davida, hraje Steve Carell a syna, Nica, mladý americký talent, který je obsazován do pozoruhodných projektů, Timothée Chalamet. Loni na jaře jsme ho mohli vidět v kinech ve snímku Dej mi své jméno, kde ztvárnil jednu z ústředních rolí a byl za ni nominován na Oscara. Carellův výkon je

silný v civilním herectví i v hloubce jeho vnitřní koncentrace. A Chalameť? Ten prostě opět nasává svou postavu a její duši jak houba.

Současnost ve filmu Beautiful Boy se prolíná s prostřihy do minulosti, do doby, kdy byl Nic malý kluk. Jedná se o momenty přicházející přirozeně, a přesto nás leckdy zaskočí osobitou výpovědí ukrytou mezi řádky. Dílo režiséra van Groeningena přetéká hudební rozmanitostí. Tvůrci vybrali hlavně písně a skladby blízké dvěma různým generacím, mezi nimi i ty, které pro Davida a Nica hodně znamenaly.

Co dodat? Ten mladý muž je skutečný, je mezi živými a jmenuje se Nic Sheff. Mnozí jeho vrstevníci, kteří propadli metamfetaminu, takové štěstí neměli. Beautiful Boy je filmem o jedinečném vztahu otce a syna, o vztahu, který bolet tak strašně, že se to slovy nedá vypovědět. Ale zároveň z něj i na neúrodné půdě bezvýhodnosti naprosto nečekaně a podivně vyrůstá naděje. To je skutečná láska. Pokud budete mít možnost, jděte se na ten film do kina podívat. Nechci být označen za hereťáka, ale domnívám se, že laskavý čtenář, který to se mnou vydržel až sem, pochopí, jak to myslím. Mám chuť říct, že Beautiful Boy je pátým evangeliem. (jz)

Beautiful Boy. USA 2018, česká prem.
3. 1. 2019. Režie: Felix van Groeningen.
Scénář Luke Davies, Felix van Groeningen

Tříkrálová pobožnost v České Lípě

Na 50 návštěvníků se zúčastnilo 6. ledna Tříkrálové pobožnosti ve sboru Mistra Jana Husa v České Lípě. Její součástí byla malá lidová tříkrálová hra provedená ve spolupráci s českolipskými divadelníky, dále malá kantáta o klanění tří králů na český text od Šimona Brixiho, kterou zazpívali členové komorního sboru náboženské obce. Všechny potěšil i společný zpěv našich krásných českých koled.

Marie Truncová

Vánoční a novoroční svátky ve vyškovské náboženské obci L.P. 2018

Posíláme pozdrav z naší náboženské obce Vyškov a „přifařených“ obcí, tj. Rousínov, Račice, Ježkovice, Ruprechtov a Švábenice.

Ve všech zmíněných sborech jsme nazdobili s místními kostelníky vánoční stromečky a postavili betlémy. U nás ve Vyškově jsme postavili betlém zcela nový. Vyrobila jej pro náš sbor Iveta Ošlejšková, kterou náš bratr farář oddával.

Během svátku jsme otevírali kostel i pro širokou veřejnost, a tak si jej spousta vyškováků mohla prohlédnout. Nemáme vlastního faráře a přece náš administrátor Martin Kopecký z Blanska udělal všechno tak, abychom jako každý rok prožili krásné svátky, a to i přes své povinnosti v domovské náboženské obci v Blansku. Radost z narozeného Pána, připravené betlémy, výzdoba i účast věřících umocnila tento čas. Procestovala jsem s bratrem farářem všechny bohoslužby a ráda se s vámi podělím o fotky (viz www.ccsk.cz).

Ludmila Hadačová, Vyškov

Bibliolog - s Biblií trochu jinak

Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev a zase žije, ztratil se, a je nalezen. Lukáš 15,32

Královéhradecká diecéze Církve československé husitské vás zve na diecézní katedru: **Bibliolog - s Biblií trochu jinak**. Téma: marnotratný syn. Přednáší Zuzana Kalenská, ve středu 30. ledna 2019.

V 11 hodin pobožnost, v 11.30 hodin v přednáškové místnosti náboženské obce (Ambrožova 729, Hradec Králové). Svou účast potvrďte na: dieceze@ccshhk.cz.

Podpořeno z fondu rozvoje KH diecéze CČSH.

Jak se vítá nový rok v Nuslích

K uvítání nového roku v náboženské obci Nusle se dle dlouhodobé tradice první neděli po vánočních svátcích, tedy 6. ledna 2019, opět hrála Česká mše vánoční J. J. Ryby v provedení uměleckého sdružení SUDOP. Farář Pavel Kolář zahájil toto slavnostní setkání čtením z evangelia a přáním šťastného nového roku s Božím požehnáním. Návštěvníci odměnili po provedení díla jak hudebníky, tak pěvecký sbor se sólisty potleskem, který spontánně přešel do společného zpěvu koledy o narození našeho Krista Pána. Členy NO Nusle posílili i příznivci naší církve se skupinou členů klubu energetiky. Přejeme si, aby nás přátelské nadšení při vstupu do dalšího roku s oporou v našem Pánu provázelo po celý rok.

Čestmír Jan Holecěk

POZVÁNÍ NA ZASVĚCENÍ KAPLE V PRACHATICÍCH

(viz článek a pozvánka na 2. straně)

Srdečně zveme členy církve, ekumenu i širokou veřejnost na slavnostní zasvěcení zrenovované kaple ve farním domě v Prachaticích, která se otevře v neděli 27. ledna v 17 h. Obřad povede plzeňský biskup Filip Štojd. Půjde o první liturgický prostor v naší církvi určený především nemocným a trpícím - a proto bude zasvěcen Lazarovi z Betánie, jehož Kristus vzkřísil z mrtvých. V prachatické kapli, která se stane duchovním lazaretem, od letošního roku místní společenství věřících začne slavit zvláštní bohoslužby nemocných, které se od loňska již konají v Mirovicích, Písku a Sokolově. **LB**

Beseda ČKA

Ekologická sekce ČKA zve na besedu o ochraně přírody v Krkonošském národním parku. Hostem bude Jakub Kašpar, náměstek ředitele KNP a místokurátor sboru ČCE ve Vrchlabí. Povídat se bude o tom, proč jsou Krkonoše národním parkem, co tam stojí za ochranu, jak se tam vracejí mnohá vyhubená zvířata a jiná jsou naopak stále ohroženější... V úterý 12. února od 17.30 hodin v pražském klášteře Emauzy, Praha 2. **JNe**

EKUMENICKÁ STUDENTSKÁ SLAVNOST

Zveme vás na tradiční 12. ekumenickou slavnost
pro studenty, děkany, pedagogy, zaměstnance teologických fakult
v rámci Týdne za jednotu křesťanů

**v úterý 22. ledna 2019 v 18 hodin
v Kostele sv. Jana Křtitele Na Prádle
na Malé Straně v Praze.**

Bohoslužbu slova dle formuláře Týdne modliteb za jednotu křesťanů
vedou studenti jednotlivých teologických fakult

Pořadatel: Církev
československa husitská
ve spolupráci
s Ekumenickou radou
církvi v ČR.

Děkujeme n. o. ČČSH
Praha 1-Malá Strana
za laskavé poskytnutí
prostor.

Přijďte do divadla Mana v pražských Vršovcích

• Úterý 22. 1. v 19:30 hodin: Donald L. Coburn: Gin Game. Tragikomedie o tom, jací jsme, i o tom, že svoje stáří si chystáme už od nejtěplejšího mládí...

• Úterý 19. 2. v 19.30 hodin: hru Gin Game uvádíme jako **BENEFIČNÍ PŘEDSTAVENÍ**.

Co má společného hra Gin Game uváděná ve Vršovickém divadle MANA a Domácí hospic Jordán? Oboje je o křehkých vztazích mezi lidmi. O potřebě člověka nebýt sám ve stáří, nebýt sám v těžkých životních situacích. V Gin Game stačí na sdělení idey dva skvělí herci. Domácí hospic potřebuje celý specializovaný tým a ... finance. Financování specializované domácí péče je v České republice stále komplikované a jedním ze zdrojů peněz na péči jsou i benefiční představení. A 19. února 2019 v 19:30 se bude v Divadle MANA hrát pro táborský domácí hospic. Zuzana Kronerová a Dušan Sitek rozehrají svou Gin Game nejen pro zábavu diváků, ale i na podporu hospice. Vaše návštěva benefičního představení Gin Game v Divadle MANA (Moskevská 967/34, Praha Vršovice) vám přinese nejen krásný zážitek, ale i pomůže Domácímu hospici Jordán s financováním péče o pacienty, kteří chtějí své dny dožít doma mezi svými a třeba si s nimi zahrát i poslední partičku Gin Game.

Cena vstupenky na benefiční představení 19. 2. je 600 Kč (jednotné vstupné, na představení se nevztahují slevové akce).

Týdeník Církve československé husitské. Vydává: Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6.

Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Jan Zítka, Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, grafik.

Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková.

Tel. redakce: 220 398 107; e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz Tisk: Grafotechna. Distribuce a reklamace: ADLEX, spol. s r. o., Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.

Předplatné: Mgr. Jitka Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz

SETKÁNÍ MLADŠÍ MLÁDEŽE
POLOLETNÍ PRÁZDNINY 2019

The tower to heaven

SETKÁNÍ PRO DĚTI A MLÁDEŽ VE
VĚKU ORIENTAČNĚ 9-16 LET.

NA PROGRAM BUDOU MODLITBY,
DUCHOVNÍ PROGRAM, HRY
VEVNITŘ I VENKU, VÝLET A ZIMNÍ
RADOVÁNKY NA SNĚHU,
SPOLEČNÉ VAŘENÍ, VYRÁBĚNÍ A
HLAVNĚ SDÍLENÝ ČAS A
PŘÁTELSTVÍ.

**Ubytování na faře v
Libině | 31.1.-3.2.2019 |
spaní ve vlastních
spacácích na postelích.**

Kontakt: Irena Marková
irena.kosickova[at]gmail.com, 732 407 890

Pořádá Brněnská diecéze
Církev československé
husitské

